

Istoria Ascunsă a Versetului Patruzeci – Numărul Douăzeci și Nouă

Ezechiel Numărul Zece

Jeff Pippenger

2026-08-31

Există multe linii profetice și adevăruri uimitoare și importante în cartea lui Ezechiel. Dintre ilustrațiile biblice ale profeților în cadrul templului, Ezechiel este acela care, mai presus de toți ceilalți, identifică roțile din mijlocul roților. Aceste roți, potrivit Sorei White, reprezintă interacțiunea complexă a activității omenesti, ilustrând succesiunea evenimentelor din vremea ploii târzii. Aceste evenimente sunt reprezentate de profet atunci când el a devenit parte a profeției într-o parabolă pusă în faptă, precum atunci când Ezechiel stă culcat pe partea sa stângă și apoi pe partea sa dreaptă în ilustrația din capitolul patru a asediului Ierusalimului. Există, de asemenea, treisprezece date specifice care conturează istoria lui Ezechiel și, făcând astfel, oferă reperele perioadei ploii târzii, când cei o sută patruzeci și patru de mii sunt sigilați. Există adevăruri transmise nu numai prin date, ci și prin numere precum șaptesprezece, nouăsprezece, douăzeci și cinci, șaptezeci, patruzeci, trei sute nouăzeci și, desigur, treizeci. Un alt număr care este poate cel mai important număr din cartea lui Ezechiel este numărul o sută cincizeci. Totuși, numărul o sută cincizeci nu se găsește în cartea lui Ezechiel. Cu toate acestea, linie peste linie—el este acolo.

Numărul o sută cincizeci este încorporat în mod profetic în cadrul liniei asediului, iar asediul este o linie profetică distinctă; sau, dacă vreți, asediul este o roată. O linie profetică a istoriei va avea întotdeauna un alfa și un omega, iar, fiind astfel, caracteristicile alfa și omega trebuie să fie reprezentate la începutul și la sfârșitul liniei, altminteri nu este o linie. Evenimentul alfa al asediului a fost moartea soției lui Ezechiel, iar sfârșitul asediului a fost moartea miresei lui Hristos, așa cum este reprezentată prin distrugerea Ierusalimului.

Și eu, Ioan, am văzut cetatea sfântă, noul Ierusalim, coborându-se din cer de la Dumnezeu, pregătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Și am auzit un glas tare din cer, zicând: Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii, și El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei și va fi Dumnezeul lor. Și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor; și moartea nu va mai fi; nici tânguire, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi, pentru că lucrurile dintâi au trecut. Și Cel ce ședea pe tron a zis: Iată, Eu fac toate lucrurile noi. Și mi-a zis: Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt adevărate și credincioase. Și mi-a zis: S-a isprăvit. Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul. Celui ce însetează îi voi da să bea fără plată din izvorul apei vieții. Cel ce va birui va moșteni toate lucrurile; și Eu îi voi fi Dumnezeu, iar el Îmi va fi fiu. Dar cât despre cei fricoși, și necredincioși, și spurcați, și ucigași, și curvari, și vrăjitori, și închinători la idoli, și toți mincinoșii, partea lor este în iazul care arde cu foc și pucioasă: aceasta este moartea a doua. Și a venit la mine unul dintre cei șapte îngeri care aveau cele șapte potire pline cu cele șapte urgii de pe urmă și a vorbit cu mine, zicând: Vino aici, îți voi arăta mireasa, soția Mielului. Apocalipsa 21:2–9.

Soția lui Ezechiel moare la începutul asediului, iar ea este identificată acolo drept „plăcerea” „ochilor” lui Ezechiel, iar în distrugerea Ierusalimului prezentată în același capitol, Ierusalimul este identificat drept „plăcerea” „ochilor” lui Israel.

Iarăși, în anul al nouălea, în luna a zecea, în ziua a zecea a lunii, cuvântul Domnului a venit la mine, zicând: ... Și cuvântul Domnului a venit la mine, zicând: Fiul omului, iată, îți iau printr-o lovitură dorința ochilor tăi; totuși, să nu jeleşti, nici să nu plângi, și nici să nu-ți curgă lacrimile. Suspină în tăcere, să nu faci jale pentru mort, leagă-ți turbanul pe cap și pune-ți încălțăminte în picioare, să nu-ți acoperi buzele și să nu mănânci pâinea oamenilor. Astfel am vorbit poporului dimineța; și seara a murit soția mea; iar dimineța am făcut precum mi se poruncise. Și poporul mi-a zis: Nu ne vei spune ce înseamnă pentru noi aceste lucruri, de faci astfel?

Atunci le-am răspuns: Cuvântul Domnului a venit la mine, zicând: Vorbește casei lui Israel: Așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, voi pângări sanctuarul Meu, mândria puterii voastre, desfătarea ochilor voștri și ceea ce sufletul vostru cruță; iar fiii voștri și fiicele voastre pe care i-ați lăsat vor cădea de sabie. Și veți face cum am făcut eu: nu vă veți acoperi buzele și nu veți mânca pâinea oamenilor. Turbanele voastre vor fi pe capetele voastre și încălțăminte voastră în picioarele voastre: nu vă veți jeli, nici nu veți plânge; ci vă veți topi în nelegiuirile voastre și veți geme unul către altul.

Astfel, Ezechiel vă este un semn: după tot ce a făcut el, așa veți face și voi; și când se va întâmpla aceasta, veți cunoaște că Eu sunt Domnul Dumnezeu. De asemenea, tu, fiul omului, oare nu va fi în ziua când le voi lua puterea, bucuria slavei lor, dorința ochilor lor și lucrul asupra căruia își pun inima, pe fiii lor și pe fiicele lor, că în ziua aceea cel ce va scăpa va veni la tine, ca să te facă să o auzi cu urechile tale? În ziua aceea ți se va deschide gura înaintea celui scăpat și vei vorbi, și nu vei mai fi mut; astfel le vei fi un semn, și vor cunoaște că Eu sunt Domnul. Ezechiel 24:1, 15–27.

Alfa asediului este moartea dorinței lui Ezechiel, iar omega este moartea dorinței lui Israel.

Auzind, dar fără să audă

Există de cinci ori când bătrânii sau poporul sunt înfățișați într-un anumit fel ca ascultându-l pe Ezechiel. În Ezechiel 8:1, bătrânii lui Iuda șed înaintea lui. În Ezechiel 14:1, bătrânii vin și șed înaintea lui. În Ezechiel 20:1, bătrânii lui Israel vin să întrebe pe Domnul. În Ezechiel 37:18, Dumnezeu îi spune lui Ezechiel: „Când copiii poporului tău îți vor vorbi, zicând: «Nu ne vei arăta ce înseamnă acestea?»” În capitolul douăzeci și patru, poporul întreabă în mod direct: „Nu ne vei spune ce sunt pentru noi aceste lucruri, de faci astfel?” În fiecare dintre cele cinci situații, bătrânii sau poporul se află într-o stare laodiceeană.

Și El a zis: „Du-te și spune poporului acestuia: «Auzind, veți auzi, dar nu veți înțelege; și văzând, veți vedea, dar nu veți pricepe.» Îngroașă inima poporului acestuia, fă-i urechile grele și închide-i ochii; ca nu cumva să vadă cu ochii săi, să audă cu urechile sale, să înțeleagă cu inima sa, să se întoarcă și să fie vindecat.” Isaia 6:9, 10.

Cele cinci reprezentări ale oamenilor care aud, dar nu aud, și cele cinci reprezentări ale oamenilor care văd, dar nu văd se aliniază cu cei cinci pași ai celor care refuză să vadă și să audă în mărturia lui Isaia.

Dar Cuvântul Domnului era pentru ei poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă; rînd peste rînd, rînd peste rînd; aici puțin și acolo puțin; ca să meargă și să cadă pe spate, și să fie sfărâmați, prinși în laț și capturați. Isaia 28:13.

Și mulți dintre ei se vor poticni, și vor cădea, și vor fi zdrobiți, și vor fi prinși în cursă, și vor fi capturați. Isaia 8:15.

Semne

În capitolul douăzeci și patru din Ezechiel, perioada care începe odată cu asediul și cu moartea soției lui Ezechiel — dorința ochilor lui — se încheie odată cu moartea Ierusalimului — dorința ochilor lui Israel. Asediul de un an și jumătate poartă semnătura lui Alfa și Omega, iar perioada începe și se sfârșește cu un semn. Așa cum în Ezechiel douăzeci și patru, Isus identifică semnul asediului în Matei douăzeci și patru.

„Cuvintele lui Hristos fuseseră rostite în auzul unui mare număr de oameni; dar, când a rămas singur, Petru, Ioan, Iacov și Andrei au venit la El, pe când ședea pe Muntele Măslinilor. «Spune-ne», au zis ei, «când vor fi aceste lucruri? și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului lumii?» Isus nu le-a răspuns ucenicilor Săi tratând separat nimicirea Ierusalimului și ziua cea mare a venirii Sale. El a împletit descrierea acestor două evenimente. Dacă le-ar fi descoperit ucenicilor Săi evenimentele viitoare așa cum le vedea El, ei n-ar fi fost în stare să îndure priveliștea. Din milă pentru ei, El a îmbinat descrierea celor două mari crize, lăsându-i pe ucenici să cerceteze ei înșiși înțelesul. Când S-a referit la nimicirea Ierusalimului, cuvintele Sale profetice au depășit acel eveniment, ajungând până la conflagrația finală din ziua aceea când Domnul Se va ridica din locul Său ca să pedepsească lumea pentru nelegiuirea ei, când pământul își va descoperi sângele și nu-și va mai acoperi morții. Întregul acest discurs a fost dat nu numai pentru ucenici, ci și pentru aceia care aveau să trăiască în ultimele scene ale istoriei acestui pământ.”

Întorcându-Se către ucenici, Hristos a spus: „Luați seama să nu vă înșela cineva. Căci mulți vor veni în Numele Meu, zicând: Eu sunt Hristosul; și vor înșela pe mulți.” Mulți mesia falși se vor arăta, pretinzând că fac minuni și declarând că a sosit timpul izbăvirii neamului iudeu. Aceștia îi vor rătăci pe mulți. Cuvintele lui Hristos s-au împlinit. Între moartea Sa și asediul Ierusalimului au apărut mulți mesia falși. Dar această avertizare a fost dată și acelor care trăiesc în această epocă a lumii. Aceleași amăgiri practicate înainte de distrugerea Ierusalimului au fost practicate de-a lungul veacurilor și vor fi practicate din nou.

„«Și veți auzi de războaie și vești de războaie: vedeți să nu vă tulburați, căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple, dar sfârșitul încă nu este.» Înainte de distrugerea Ierusalimului, oamenii se luptau pentru supremație. Împărați au fost uciși. Cei despre care se presupunea că stăteau chiar lângă tron au fost omorâți. Au fost războaie și vești de războaie. «Toate aceste lucruri trebuie să se întâmple», a spus Hristos, «dar sfârșitul [națiunii iudaice ca națiune] încă nu este.

Căci un neam se va ridica împotriva altui neam și o împărăție împotriva altei împărății; și vor fi foamete, ciume și cutremure în diferite locuri. Toate acestea sunt începutul durerilor.» Hristos a spus: Pe măsură ce rabinii vor vedea aceste semne, le vor declara judecăți ale lui Dumnezeu asupra națiunilor pentru că țin în robie pe poporul Său ales. Ei vor declara că aceste semne sunt semnul venirii lui Mesia. Nu vă lăsați înșelați; ele sunt începutul judecăților Sale. Poporul s-a privit pe sine însuși. Ei nu s-au pocăit și nu s-au convertit, ca Eu să-i vindec. Semnele pe care ei le prezintă ca semne ale eliberării lor din robie sunt semne ale nimicirii lor.” Hristos, Lumina lumii, 628.

Asediul Ierusalimului din anul 66 a cuprins semnul Romei care își așeza stindardele în incinta sanctuarului. Comentariul lui Isus asupra evenimentelor perioadei 66–70 a pus în corespondență nimicirea din anul 70 cu Cea de-a Doua Sa Venire; și există un semn asociat cu Cea de-a Doua Sa Venire.

„Curând, ochii noștri au fost atrași spre Răsărit, căci apăruse un mic nor negru, cam de mărimea jumătății unei palme de om, despre care știam cu toții că era Semnul Fiului omului.”
The Day Star, 1846.

Începutul și sfârșitul istoriei anilor 66–70 d.Hr. conțin un semn asociat cu începutul asediului și cu distrugerea cetății, care se aliniază cu semnul alfa și omega al morții desfătării ochilor din 587 î.Hr. și 586 î.Hr.

Istoria asediului de un an și jumătate este un „semn” pentru zilele de pe urmă. Fecioarele nechibzuite reprezentate în istoria lui Ezechiel își găsesc corespondentul în istoria fecioarelor înțelepte, care au văzut semnul asediului în anul 66 și au fugit la adăpost. Asediul de un an și jumătate este semnul care face vădite două clase de închinători. O clasă va înțelege semnul, cealaltă clasă, reprezentată ca „mulți” de către Isaia, nu va vedea și nu va auzi.

Mulți și Puțini

Atunci împăratul a zis slujitorilor: Legați-i mâinile și picioarele, luați-l și aruncați-l în întunericul de afară; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților. Căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși. Matei 22:13, 14.

Așadar, cei din urmă vor fi cei dintâi, și cei dintâi cei din urmă; căci mulți sunt chemați, dar puțini aleși. Matei 20:16.

A Vedeă și a Auzi

Există cinci parabole puse în scenă în cartea lui Ezechiel și, de asemenea, de cinci ori Ezechiel a vorbit conducătorilor și poporului. Acești doi martori îi identifică pe cele cinci fecioare nechibzuite care refuză să „vadă” și refuză să „audă”. Ele refuză să vadă sau să audă cunoștința care se înmulțește atunci când Isus, care, ca Leul din seminția lui Iuda, desigilează Cuvântul Său profetic.

Lumea va vedeă și va auzi

Voi, toți locuitorii lumii și locuitorii pământului, vedeți când ridică un steag pe munți; și când sună din trâmbiță, auziți. Isaia 18:3.

Și în ziua aceea cei surzi vor auzi cuvintele cărții, iar ochii celor orbi vor vedea ieșind din întuneric și din beznă. Isaia 29:18.

Poporul Meu nebun și nesocotit nu are cunoștință

Până când voi vedea steagul și voi auzi sunetul trâmbiței? Căci poporul Meu este nebun, ei nu M-au cunoscut; sunt copii fără minte și nu au pricepere: sunt înțelepți să facă răul, dar să facă binele nu au cunoștință. Ieremia 4:21, 22.

Vestiți aceasta în casa lui Iacov și faceți-o cunoscută în Iuda, zicând: Ascultați acum aceasta, popor nechibzuit și fără pricepere, care aveți ochi și nu vedeți, care aveți urechi și nu auziți. Ieremia 5:20, 21.

O Casă Răzvrătită

Cuvântul Domnului mi-a vorbit iarăși, zicând: „Fiul omului, tu locuiești în mijlocul unei case răzvrătite, care are ochi să vadă și nu vede; are urechi să audă și nu aude, căci este o casă răzvrătită.” Ezechiel 12:1, 2.

De aceea le vorbesc în pilde: pentru că, văzând, nu văd; și auzind, nu aud, nici nu înțeleg. Și în ei se împlinește prorocia lui Isaia, care zice: „Cu auzul veți auzi, și nu veți înțelege; și, văzând, veți vedea, și nu veți pricepe. Căci inima acestui popor s-a împietrit, și urechile lor sunt greoaie la auz, și-au închis ochii; ca nu cumva să vadă cu ochii lor și să audă cu urechile lor, și să înțeleagă cu inima lor, și să se întoarcă, și Eu să-i vindec.”

Dar ferice de ochii voștri, pentru că văd, și de urechile voastre, pentru că aud. Căci adevărat vă spun că mulți proroci și oameni neprihăniți au dorit să vadă lucrurile pe care le vedeți voi și nu le-au văzut; și să audă lucrurile pe care le auziți voi și nu le-au auzit. Matei 13:13–17.

Cărările Vechi

Așa vorbește Domnul: „Stați în drumuri, priviți și întrebați de cărările cele vechi, care este calea cea bună; umblați pe ea și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.” Dar ei au zis: „Nu vom umbla pe ea.” „Am pus și străjeri peste voi, zicând: «Luați aminte la sunetul trâmbiței.»” Dar ei au zis: „Nu vom lua aminte.” Ieremia 6:16, 17.

Mesajul din 1840–1844

„Toate mesajele date din 1840–1844 trebuie făcute puternice acum, căci sunt mulți oameni care și-au pierdut orientarea. Mesajele trebuie să meargă la toate bisericile.”

„Hristos a spus: «Ferice de ochii voștri, pentru că văd; și de urechile voastre, pentru că aud. Căci adevărat vă spun că mulți proroci și oameni neprihăniți au dorit să vadă lucrurile pe care le vedeți voi și nu le-au văzut, și să audă lucrurile pe care le auziți voi și nu le-au auzit» [Matei 13:16, 17]. Ferice de ochii care au văzut lucrurile care au fost văzute în 1843 și 1844.”

„Mesajul a fost dat. Și nu ar trebui să existe nicio întârziere în repetarea mesajului, căci semnele vremurilor se împlinesc; lucrarea de încheiere trebuie făcută. O mare lucrare va fi făcută într-un timp scurt. Un mesaj va fi dat în curând, prin rânduiala lui Dumnezeu, care se va amplifica până va deveni un strigăt puternic. Atunci Daniel va sta în partea lui, pentru a-și da mărturia.” Manuscript Releases, volumul 21, 437.

Semnul Asediului

În cartea lui Ezechiel există de cinci ori când el „a pus în scenă” o parabolă pe care poporul a refuzat să o vadă și, de asemenea, de cinci ori când el „a vorbit” aceluiași popor, care a refuzat să audă. Cele două mărturii ale parabolei puse în scenă și ale vorbirii au fost prezentate celor cinci fecioare nechibzuite. Una dintre parabolele puse în scenă, aflată în capitolul patru, reprezintă „semnul” asediului, care avertizează asupra distrugerii ce vine. Solia lui Ezechiel este solia către Laodicea.

„Semnul” dat pentru Laodicea este „semnul asediului”, iar asediul zilelor de pe urmă este reprezentat de mai mulți martori. Singurul semn dat iudeilor din zilele lui Hristos a fost semnul lui Iona, care reprezintă o parabolă pusă în fapt a celor trei zile petrecute în pântecul unui chit.

Atunci unii dintre cărturari și dintre farisei au răspuns, zicând: Învățătorule, am vrea să vedem un semn de la Tine. Dar El, răspunzând, le-a zis: Un neam viclean și preacurvar caută un semn; și nu i se va da niciun semn, decât semnul prorocului Iona: Căci, după cum Iona a fost trei zile și trei nopți în pântecul chitului, tot așa Fiul omului va fi trei zile și trei nopți în inima pământului. Matei 12:38–40.

Semnul lui Iona

Semnul lui Iona a fost o parabolă pusă în scenă a unei învieri din moarte. Ioan reprezintă același adevăr, căci a fost aruncat într-un cazan clocotind cu untdelemn și a ieșit viu. Daniel în groapa cu lei și cei trei bărbați vrednici în cuptorul lui Nebucadnețar reprezintă o înviere din moarte. Toți îi reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii care sunt înviați în capitolul unsprezece din Apocalipsa.

„Gândurile Mântuitorului s-au întors acum de la contemplarea trecutului și a viitorului. În timp ce poporul se străduia să explice ceea ce văzuseră și auziseră potrivit impresiilor produse asupra minții lor și potrivit luminii pe care o aveau, «Isus a răspuns și a zis: Glasul acesta n-a venit pentru Mine, ci pentru voi.» Aceasta era dovada supremă a Mesianității Sale, semnalul dat de Tatăl că Isus rostise adevărul și că era Fiul lui Dumnezeu. Se vor întoarce iudeii de la această mărturie a înaltului Cer? Ei Îi întrebaseră odinioară pe Mântuitorul: Ce semn ne arăți, ca să vedem și să credem? Nenumărate semne fuseseră date de-a lungul întregii lucrări a lui Hristos; totuși, ei își închiseseră ochii și își împietriseră inimile, ca nu cumva să fie convinși. Minunea supremă a învierii lui Lazăr nu le-a îndepărtat necredința, ci i-a umplut de o răutate sporită; iar acum, când Tatăl vorbise și ei nu mai puteau cere niciun alt semn, inimile lor nu s-au înmuiat și au continuat să refuze să creadă.” Spirit of Prophecy, volumul 3, 79.

Lazăr a fost semnul învierii, așa cum a fost prefigurată de Iona în pântecele chitului. Glasul Tatălui în legătură cu Lazărul înviat reprezintă unirea Dumnezeirii cu omenirea, care este, desigur, natura lui Hristos, Cel care a luat asupra Sa trup omenesc. Unirea Dumnezeirii cu omenirea este stindardul celor o sută patruzeci și patru de mii, iar Lazăr este semnul puterii învierii care înfăptuiește unirea Creatorului cu creatura.

„Prin învierea lui Lazăr, mulți au fost aduși să creadă în Isus. A fost planul lui Dumnezeu ca Lazăr să moară și să fie pus în mormânt înainte ca Mântuitorul să sosească. Învierea lui Lazăr a fost minunea supremă a lui Hristos și, datorită ei, mulți L-au slăvit pe Dumnezeu.” Manuscript Releases, volumul 21, 111.

Lazăr a condus intrarea triumfală în Ierusalim și el era „semnul” viu al învierii ilustrate de Iona.

„Lazăr, al cărui trup văzuse putrezirea în mormânt, dar care acum se bucura de vigoarea unei bărbății glorioase, conducea animalul pe care călărea Mântuitorul.” Hristos, Lumina lumii, 572.

Intrarea triumfală se aliniază cu adunarea de tabără de la Exeter, care a fost împlinirea alfa a parabolei celor zece fecioare și, astfel, pune în corespondență „semnul” lui Iona și al lui Lazăr cu împlinirea omega și desăvârșită a proclamării soliei: „Iată, Mirele vine!”

„Sunt adesea trimisă la parabola celor zece fecioare, dintre care cinci erau înțelepte și cinci neînțelepte. Această parabolă a fost și va fi împlinită până la cea mai mică literă, căci are o aplicare specială pentru acest timp și, asemenea soliei celui de-al treilea înger, a fost împlinită și va continua să fie adevăr prezent până la încheierea timpului.” Review and Herald, 19 august 1890.

Iona, Lazăr și Samuel Snow sosind târziu la adunarea din tabără de la Exeter se aliniază cu „semnul asediului” din Ezechiel. Lazăr L-a condus pe Hristos în Ierusalim pe un măgar.

„Bates a fost unul dintre conducătorii importanți ai adunării de tabără de la Exeter (New Hampshire) din august 1844, când „adevăratul strigăt de la miezul nopții” a fost prezentat pentru prima dată. Bates era, de altfel, predicatorul ales pentru serviciul divin din acea dimineață în tabără. El își îndemna ascultătorii să fie credincioși și îi asigura cu calm că Dumnezeu doar îi pune la încercare, că se aflau în timpul întârzierii și exprima sentimente asemănătoare, când Samuel S. Snow a sosit călare în tabără. Luând loc lângă sora sa, doamna John Couch, Snow și-a reiterat convingerea că Hristos Se va arăta la vremea hotărâtă. Profund mișcată, doamna Couch a uimit auditoriul ridicându-se și declarând: «Iată un om cu o solie de la Dumnezeu!»” Leroy Froom, The Prophetic Faith of our Fathers, volumul 4, 549.

În aprilie 1521, Martin Luther a călătorit într-o trăsură trasă de cai la Dieta de la Worms, unde a respins tradițiile și obiceiurile papale și a declarat: „Dacă nu voi fi convins prin mărturia Scripturilor sau prin rațiune limpede... nu pot și nu voi retracta nimic, deoarece nu este nici sigur, nici drept să mergi împotriva conștiinței. Aici stau. Nu pot face altfel. Dumnezeu să-mi ajute. Amin.”

Așa cum fariseii s-au împotrivit intrării triumfale a lui Hristos, autoritățile papale s-au împotrivit intrării lui Luther. Luther și-a schimbat apoi numele (un simbol al sigilării) și a fost ascuns, în timp ce traducea Noul Testament în limba germană. Prezentarea sa la Dieta de la Worms a prefigurat Strigătul de la Miezul Noptii, care a condus la decretul de moarte emis de autoritățile ecleziastico-statale ale timpului, prefigurând astfel legea duminicală. După zece luni de ascundere sub numele de „Junker Jörg”, amenințarea din partea autorităților se schimbase, în mare parte din pricina a două probleme militare cu care se confrunta coruptul Carol al V-lea. Aceste două amenințări militare erau Franța și islamul, reprezentând aceeași alianță nelegiuită dintre socialism și islam care astăzi se confruntă cu omenirea.

„Lucrarea lui Dumnezeu pe pământ prezintă, din veac în veac, o asemănare izbitoare în fiecare mare reformă sau mișcare religioasă. Principiile după care Dumnezeu lucrează cu oamenii sunt întotdeauna aceleași. Mișcările importante ale prezentului își au corespondentul în cele din trecut, iar experiența bisericii din veacurile de odinioară are lecții de mare valoare pentru timpul nostru.” Tragedia veacurilor, 343.

Un măgar condus de Lazăr L-a adus pe Hristos în Ierusalim, o trăsură trasă de cai l-a dus pe Luther la Dieta de la Worms, iar un cal l-a adus pe Snow la adunarea de tabără de la Exeter, identificând astfel măgarul și calul, ambele membre ale familiei „Equidae” din genul „Equus”, drept semnul soliei Strigătului de la Miezul Noptii.

Saltă de veselie, fiica Sionului; strigă de bucurie, fiica Ierusalimului: iată, Împăratul tău vine la tine: El este drept și aduce mântuire; smerit și călare pe un măgar, pe mânzul unei măgărițe. Zaharia 9:9.

Semnul mesajului Strigătului de la Miezul Noptii este sosirea asinului sau a calului, ambele simboluri ale islamului. Solul ales al adevăratului mesaj al strigătului de la miezul nopții a sosit călare pe un cal, în armonie cu venirea lui Hristos pe un asin. „Asediul” din zilele de pe urmă este marcat de împlinirea identificării făcute de Ellen White, potrivit căreia cetatea Nashville urmează să fie lovită de „bile de foc”.

De ce începe asediul la mingile de foc din Nashville? Este oare pentru că islamul este reprezentat de măgar și de cal în Cuvântul profetic al lui Dumnezeu?

Smirna

Împăratul Nero marchează începutul bisericii din Smirna, când cetatea Romei a fost arsă în anul 64. Data marchează începutul persecuției bisericii creștine, desfășurate de-a lungul unei perioade de două sute cincizeci de ani, care s-a încheiat prin Edictul de la Milano în anul 313. Formarea chipului fiarei reprezintă reperul alfa care introduce o perioadă ce se încheie cu un reper omega, reprezentat de semnul fiarei la legea duminicală care urmează să vină în curând. Perioada este identificată ca începând cu „edicta”.

„Dacă cititorul ar înțelege agențiile care urmează să fie folosite în lupta ce va veni curând, nu are decât să urmărească relatarea mijloacelor pe care Roma le-a folosit pentru același scop în veacurile trecute. Dacă ar vrea să știe cum se vor purta papiștii și protestanții uniți cu aceia care

le resping dogmele, să privească spiritul pe care Roma l-a manifestat față de Sabat și apărătorii lui.

„Edictele regale, conciliile generale și rânduielile bisericești susținute de puterea seculară au fost treptele prin care sărbătoarea păgână și-a dobândit poziția de onoare în lumea creștină. Prima măsură publică de impunere a păzirii duminicii a fost legea promulgată de Constantin. (A.D. 321; vezi nota din anexă pentru pagina 53.) Acest edict le cerea locuitorilor orașelor să se odihnească în «venerabila zi a soarelui», dar le îngăduia oamenilor de la țară să-și continue îndeletnicirile agricole. Deși era, în fapt, un statut păgân, el a fost pus în aplicare de împărat după acceptarea sa nominală a creștinismului.” Tragedia veacurilor, 574.

Primul edict imperial care a marcat o tranziție de la biserica din Smirna la biserica din Pergam a fost Edictul de la Milano din 313. Acesta a reprezentat primul pas care a condus la prima lege duminicală din 321. Distrugerea Ierusalimului prefigurează legea duminicală, iar doi martori profetici identifică un asediu care a precedat distrugerea. Aceste două asedii, reprezentate de al treilea asediu al Babilonului din 587 î.Hr. și de al doilea asediu al Romei din anul 70, identifică faptul că reperul care precedă reperul legii duminicale — este un asediu profetic.

Nebucadnețar a asediat împotriva lui Ioiachim, apoi împotriva lui Ioiachin și, în cele din urmă, împotriva lui Zedechia. Cestius a asediat în anul 66 și a împlinit semnul pe care Isus îl dăduse bisericii, tot așa cum al treilea asediu din 587 î.Hr. purta semnul morții soției lui Ezechiel. Semnul de hotar care precede distrugerea Ierusalimului este un asediu și este, de asemenea, un „semn”. Semnul de hotar care a precedat legea duminicală din 321 a fost Edictul de la Milano, în care are loc trecerea de la o biserică (Smirna) care nu are nicio condamnare la Pergam, simbolul unei biserici compromise.

Edictul de la Milano este, așadar, începutul unui asediu profetic și este, de asemenea, un semn. El marchează totodată punctul în care mișcarea laodiceană a celor o sută patruzeci și patru de mii trece în mișcarea filadelfiană a celor o sută patruzeci și patru de mii.

Filadelfia și Smirna reprezintă singurele două biserici dintre cele șapte biserici din Apocalipsa care nu au nicio condamnare. Acest fapt, la rândul său, identifică acea tranziție ca fiind trecerea bisericii luptătoare la biserica biruitoare. Acea tranziție se aliniază cu Edictul de la Milano, unde mișcarea din zilele de pe urmă a celor o sută patruzeci și patru de mii devine acea a opta biserică, care este dintre cele șapte. Filadelfia și Smirna sunt, de asemenea, singurele două biserici care se luptă cu aceia care pretind că sunt iudei, dar sunt, de fapt, din sinagoga Satanei.

Acea bornă profetică din 313 se aliniază, de asemenea, cu adunarea de tabără de la Exeter din 12 până în 17 august 1844. Când adunarea de tabără s-a încheiat, solia a măturat de-a lungul coastei de est a Statelor Unite ca un val uriaș, până când ușa s-a închis la 22 octombrie 1844.

„Ca un val de maree, mișcarea a cuprins țara. Din oraș în oraș, din sat în sat și până în locurile îndepărtate de la țară s-a extins, până când poporul lui Dumnezeu, care aștepta, a fost pe deplin trezit. Fanatismul a dispărut înaintea acestei proclamări ca bruma timpurie înaintea soarelui care răsare. Credincioșii și-au văzut îndoiala și nedumerirea îndepărtate, iar nădejdea și curajul le-au însuflețit inimile. Lucrarea era lipsită de acele extreme care se manifestă întotdeauna

atunci când există o însuflețire omenească fără influența călăuzitoare a Cuvântului și a Duhului lui Dumnezeu. Era asemănătoare, în caracterul ei, cu acele vremuri de umilire și de întoarcere la Domnul care, în Israelul din vechime, urmau mesajelor de mustrare venite prin slujitorii Săi. Purta caracteristicile care marchează lucrarea lui Dumnezeu în orice veac. Există puțină bucurie extatică, ci mai degrabă o profundă cercetare a inimii, mărturisire a păcatului și lepădare de lume. Povara sufletelor aflate în agonie era pregătirea pentru întâmpinarea Domnului. Era o rugăciune stăruitoare și o consacrare fără rezerve lui Dumnezeu.” Tragedia veacurilor, 400, 401.

Închiderea ușii la 22 octombrie 1844 prefigurează legea duminicală care urmează să vină în curând, iar reperul care a precedat ușa închisă de la 22 octombrie a fost adunarea de tabără de la Exeter. Prin urmare, adunarea de tabără de la Exeter se aliniază cu Edictul de la Milano. De asemenea, ea se aliniază cu intrarea triumfală a lui Hristos.

„Strigătul de la miezul nopții nu a fost purtat atât de mult prin argument, deși dovada Scripturii era limpede și concludentă. Îl însoțea o putere constrângătoare care mișca sufletul. Nu exista îndoială, nici punere la îndoială. Cu ocazia intrării triumfale a lui Hristos în Ierusalim, oamenii care se adunaseră din toate părțile țării ca să țină sărbătoarea s-au îndreptat în mulțime spre Muntele Măslinilor, iar când s-au unit cu gloata care Îl însoțea pe Isus, au fost cuprinși de inspirația aceluia ceas și au ajutat la întărirea strigătului: „Binecuvântat este Cel ce vine în numele Domnului!” [Matei 21:9.] În același fel, necredincioșii care veneau în număr mare la adunările adventiste — unii din curiozitate, alții doar ca să ridiculizeze — au simțit puterea de convingere care însoțea solia: „Iată, Mirele vine!”” Spirit of Prophecy, volumul 4, 250.

Edictul de la Milan marchează asediul profetic care a fost prefigurat de Nebucadnețar în 587 î.Hr. și de Cestius în anul 66. Aceste două asedii au condus, respectiv, la distrugerea Ierusalimului în 586 î.Hr. și în anul 70. Asediul lui Cestius s-a încheiat și, trei ani și jumătate mai târziu, asediul a fost reluat sub Titus, oferind astfel o perioadă profetică ce începe cu un conducător roman alfa și se încheie cu un conducător omega. Acești trei ani și jumătate reprezintă călcarea în picioare a Ierusalimului de către papalitate, precum și legea duminicală care va veni curând, când rana de moarte a papalității este vindecată și ea domnește din nou timp de trei ani și jumătate simbolici.

Dar curtea care este în afara templului las-o deoparte și n-o măsoară; pentru că a fost dată neamurilor; și cetatea sfântă o vor călca în picioare patruzeci și două de luni. Apocalipsa 11:2.

În 538 și apoi din nou la promulgarea viitoareii legi duminicale începe călcarea în picioare a Ierusalimului. Aceste două legi duminicale au fost reprezentate prin anul 321, când Constantin cel Mare a emis prima lege duminicală. În 538, papalitatea a fost împuternicită să persecute (să calce în picioare) biserica lui Dumnezeu timp de trei ani și jumătate, așa cum este reprezentat prin istoria de la Cestius la Titus. În 538, papalitatea a promulgat o lege duminicală la al treilea Conciliu de la Orléans. Legea duminicală care va veni în curând identifică momentul când papalitatea este din nou împuternicită să calce în picioare templul (să persecute).

313 identifică primul edict care a condus la prima lege duminicală din 321. Apoi, în 330, imperiul a fost împărțit în mod profetic în răsărit și apus, marcând astfel concluzia omega a celei de-a doua

perioade de persecuție papală de „patruzeci și două” de luni simbolice — o perioadă de persecuție și de călcare în picioare care a început la legea duminicală alpha din Statele Unite.

Și al treilea înger a urmat după ei, zicând cu glas tare: Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe fruntea sa sau pe mâna sa, și acela va bea din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în potirul indignării Sale; și va fi chinuit cu foc și pucioasă înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. Și fumul chinului lor se suie în vecii vecilor; și nu au odihnă nici zi, nici noapte, cei ce se închină fiarei și icoanei ei și oricine primește semnul numelui ei. Aici este răbdarea sfinților: aici sunt cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Apocalipsa 14:9–12.

Câmpia

Sensul latin al numelui „Milano” înseamnă mijlocul câmpiei. La mijloc între est și vest, în anul 313, Constantin al Apusului a căutat o alianță cu Liciniu al Răsăritului. Edictul a reprezentat încercarea de a aduce împreună estul și vestul, iar edictul a fost ratificat printr-o căsătorie de tratat, atunci când Constanția, sora vitregă a lui Constantin, s-a căsătorit cu Liciniu. Totuși, asemenea primei căsătorii de tratat din Daniel unsprezece dintre seleucizii nordului și Ptolemeu al sudului, această căsătorie era sortită eșecului, pe măsură ce se împlinea vechiul adagiu care spune: „estul este est, iar vestul este vest, și niciodată cei doi nu se vor întâlni.”

Anul „330” este prezentat în mod direct în Daniel 11:24, 27 și 29. Aceasta aduce cei șaptesprezece ani de la 313 până la 330 în linia profetică din Daniel 11 și, prin necesitate profetică, identifică acea căsătorie de tratat dintre răsărit și apus din 313 ca fiind o paralelă cu prima căsătorie de tratat din același capitol.

„Profeția din capitolul al unsprezecelea din Daniel aproape că și-a atins împlinirea completă. O mare parte din istoria care a avut loc în împlinirea acestei profeții se va repeta.” Manuscript Releases, numărul 13, 394.

Antioh al II-lea Theos, care a domnit din 261 până în 246 î.Hr., a pus deoparte pe prima sa soție, Laodice I, pentru Berenice, fiica lui Ptolemeu al II-lea Philadelphus al Egiptului. Căsătoria a făcut parte din înțelegerea de pace care a pus capăt celui de-al Doilea Război Sirian în 252 î.Hr. Când, după aceea, Constantin l-a învins pe Licinius în 324, căsătoria s-a încheiat, după cum s-a încheiat și căsătoria lui Antioh și a Berenicei, când Laodice, prima soție, l-a otrăvit pe Antioh în 246 î.Hr. Căsătoria care marcase sfârșitul celui de-al doilea război sirian, precum și uciderea lui Antioh și, după aceea, a Berenicei, a copilului ei și a suitei egiptene au marcat începutul celui de-al treilea război sirian. Căsătoria prin tratat din 313 a pus capăt perioadei de persecuție reprezentate de biserica din Smirna și a început perioada de compromis reprezentată de biserica din Pergam.

Căsătoria de la începutul istoriei seleucide a prefigurat căsătoria de tratat de la sfârșitul imperiului seleucid, când Antioh cel Mare a dat-o pe fiica sa, Cleopatra I, lui Ptolemeu al V-lea Epifanes. Căsătoria a avut loc la Raphia în anul 193 î.Hr., însă alianța s-a încheiat curând, așa cum se întâmplase și cu prima căsătorie de tratat dintre împăratul de la miazănoapte și împăratul de la miazăzi. Căsătoriile de tratat alfa și omega ale imperiului seleucid prefigurează căsătoria de tratat

menționată mai târziu în istoria profetică din Daniel unsprezece, când Octavian i-a dat pe sora sa, Octavia Minor, lui Marc Antoniu, în anul 40 î.Hr. Marc Antoniu și Octavian se aflau într-o luptă pentru putere asupra zonelor de răsărit și de apus ale Romei, care izbucnise în anul 44 î.Hr. odată cu asasinarea lui Iulius Cezar. Tratatul de la Brundisium a fost instituit odată cu această căsătorie, în anul 40 î.Hr., iar opt ani mai târziu, în anul 32 î.Hr., Marc Antoniu a divorțat în mod oficial de Octavia și a precipitat bătălia de la Actium din anul 31 î.Hr., unde atât Marc Antoniu, cât și Cleopatra (ultima Cleopatra) și-au aflat sfârșitul.

Tratatul de căsătorie omega al imperiului seleucid a introdus-o pe prima Cleopatra, care a prefigurat-o pe ultima Cleopatra, a cărei linie de descendență a format legătura cu tratatul profetic de căsătorie alpha al imperiului roman în anul 40 î.Hr. Aceste trei căsătorii de tratat prefigurează căsătoria de tratat a Edictului de la Milano. Edictul de la Milano marchează începutul unui asediu profetic, reprezintă un semn profetic, marchează tranziția unei biserici neprihănite către o biserică nelegiuită, aliniindu-se astfel cu enigma celei de-a opta ființe dintre cele șapte. El marchează o căsătorie de tratat care pune capăt unui război, până la divorțul căsătoriei de tratat, marcând astfel începutul unui război. În cele două căsătorii romane, divorțul precipită unirea imperiului. Anul 313 marchează, de asemenea, adunarea de tabără de la Exeter, unde începe proclamarea soliei Strigătelui de la Miezul Noptii și conduce la ușa închisă din 22 octombrie.

Vom continua să examinăm aceste adevăruri în articolul următor.